

ΟΜΙΛΙΑ

τοῦ Μητροπολίτου Ρόδου Κυρίλλου ἐκφωνηθεῖσα κατὰ τὴν Θείαν
Λειτουργίαν τῆς Μνήμης τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου ἐν τῇ Ἱερᾷ
Πατριαρχικῇ καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ Κυρίας τῶν Ἀγγέλων
Γουβερνέτου.
(7-10-2026)

Θεοφιλέστατε ἅγιε Εὐμενεῖας, Καθηγούμενε τῆς ἱερᾶς Μονῆς κ.
Εἰρηναῖε,

Θεοφιλέστατε ἅγιε Ταμισοῦ κ. Πανάρετε,
Ὁσιώτατοι Πατέρες καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί.

«Σήμερον ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμᾶς συνήγαγε» στήν
παλαίφατη καὶ ἱστορική τούτη Πατριαρχική καὶ Σταυροπηγιακή Μονή τῆς
Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, *«Τοῦ Γουβερνέτου»*, γιά νά πανηγυρίσουμε τήν
πανίερη μνήμη τοῦ πάτρωνά της καὶ προστάτη καὶ φύλακα Ὁσίου
Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου. Ἄν καί ἡ Ἱερὰ Μονή τιμᾷ καὶ γεραίρει ἰδιαίτερα
καὶ ξεχωριστά τόν Ὁσιο Ἰωάννη, εὐλογα, ἐφόσον ὁ τόπος τῆς ἀσκήσεως
καὶ τελειώσεώς του σημειώνει τόν τόπο τῆς ἀπαρχῆς τῆς πολυετοῦς ζωῆς
της, καὶ ἐπίσης διότι, ἐδῶ στά ὑψώματα τοῦ Ἀκρωτηρίου ἡ μνήμη του δέν
ἀποτελεῖ ἱστορία τοῦ παρελθόντος ἀλλά ἐκφράζει ζωντανή παρουσία, τό
Ἀγιολόγιο τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας μνημονεύει μαζί του ὁλόκληρης τῆς
χορείας τῶν Ὁσίων συνασκητῶν του, τῶν «σὺν αὐτῷ» ἐνενήκοντα καὶ
ὀκτώ θεοφόρων Ὁσίων Πατέρων, οἱ ὅποιοι ἔχοντες αὐτόν ὡς πρόκριτο καὶ
προϊστάμενο καὶ καθηγέτη ἔφτασαν στήν εὐλογημένη γῆ τῆς Κρήτης,
ἀήτητοι ἀγωνιστές στό στάδιο τῆς ἐρημικῆς ζωῆς, ἀναζητοῦντες ὄχι τή
δόξα καὶ τίς ἀπολαύσεις τοῦ κόσμου, ἀλλά τήν ἡσυχία καὶ τήν κοινωνία
μέ τόν Θεό καὶ ἀπεργαζόμενοι μέ τήν ἀσκητική ὑπομονή καὶ καρτερία
τους τά δύσβατα ὄρη, τίς πέτρες, τά σπήλαια καὶ τίς ἐρημίες δρόμους πρὸς
τόν οὐρανό.

Ἡ συναξαριακή παράδοση τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζει τήν
συγκλονιστική καὶ παράδοξη, κατὰ τό ἀνθρώπινο, πορεία τῶν Ὁσίων
τούτων Ἀσκητῶν, οἱ ὅποιοι ἔχοντας ἐγκαταλείψει τά ἐγκόσμια, τά
ἐπίκαιρα καὶ φθαρτά, ὑπήκοοι στόν λόγο τοῦ Κυρίου, *«ὅστις θέλει ὀπίσω
μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ
ἀκολουθείτω μοι»*, περιπλανήθηκαν στήν ἀναζήτηση τόπου κατάλληλου
καὶ ἀνεπηρέαστου ἀπὸ ἐξωτερικὲς δυσμενεῖς, γιά τό πολίτευμά τους,
συνθήκες, ὥστε νά συνεχίσουν τήν ἀσκητική βιοτή καὶ πολιτεία τους.
Θαυμαστή ἡ ἀπὸ τῆς Αἰγύπτου πρὸς τήν Κρήτη διαδρομή τους, γιατί δέν
ἀπετέλεσε, πνευματικά θεωρουμένη, μιά κοινὴ τυχαῖα πορεία, ἀλλά

πορεία προς τήν ενότητα. Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης, μαζί μέ τριάντα ἕξ Πατέρες ἐγκαταλείπουν τόν τόπο τῆς ἀσκήσεώς τους στήν Αἴγυπτο καί ταξιδεύουν προς τήν Κύπρο. Ἐκεῖ θά συναντήσουν ἄλλους τριάντα ἐννέα, οἱ ὅποιοι, ἔχοντας τό αὐτό φρόνημα, ἔσπευσαν νά ἐνωθοῦν μαζί τους. Ἀπό τήν Κύπρο ταξιδεύουν προς τήν Ἀττάλεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὅπου φτάνοντας θά προστεθοῦν στή χορεία τους ἄλλοι εἴκοσι τέσσαρες. Τότε συμπληρώθηκε ὁ ἀριθμός τῶν ἐνενήκοντα ἐννέα. Συγκροτοῦν πλέον μία ἀδελφότητα, ἕναν χορό θεοφόρων Μοναστῶν, ἐνωμένων στό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὅποιος, κατά τήν ὑπόσχεσή Του «Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν», διά τῆς μυστικῆς παρουσίας του γίνεται ὁ ἑκατοστός τῆς χορείας τους. Ὁ πόθος τῶν ἐνενήκοντα ἐννέα εἶναι ἕνας· ἡ ἀναζήτησις τῆς ἡσυχίας σέ τόπο πού ἡ Θεία Πρόνοια θα τοὺς ὑποδείκνυε ὡς κατάλληλο.

Ἐσυμφώνησαν, λοιπόν, οἱ Ὅσιοι Ἀσκητές. Καί ἀποδείχθηκε καί στήν περίπτωσή τους ἀληθινός ὁ λόγος τοῦ Ἐκατοστοῦ. Τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁ ὅποιος ὑποσχέθηκε στοὺς Μαθητές Του: «Πάλιν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν δύο συμφωνήσωσιν ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Ἡ συμφωνία ἀποβαίνει θαλασσοπορεία. Ἡ θάλασσα ἔγινε γιὰ τοὺς νοσταλγούς τοῦ οὐρανοῦ ὁ δρόμος τῆς Θείας Πρόνοιας. Ἀπὸ τήν Αἴγυπτο στήν Κύπρο καί ἀπὸ τήν Κύπρο στήν Ἀττάλεια. Ἀκολουθῶς ἀπὸ τήν Ἀττάλεια, ἐξαιτίας τῆς θαλασσοταραχῆς στή Γαῦδο, καί ἀπὸ ἐκεῖ στήν Κρήτη. Ἄλλοι, λοιπόν, ἀπὸ τήν Αἴγυπτο, ἄλλοι ἀπὸ τήν Κύπρο, ἄλλοι ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία· διαφορετικοὶ τόποι, διαφορετικὲς καταβολές, ἀλλὰ μία πίστις, μία ἀγάπη, μία πορεία, ἕνας Χριστός. Τοῦτο δέ τό συγκλονιστικὸ τῆς πορείας καί θαλασσοπορείας τους: Δέν τοὺς ἐνώνει ὁ τόπος, ἀλλὰ ὁ Χριστός· δέν τοὺς ἀδελφοποιεῖ ἡ καταγωγή, ἀλλὰ ἡ κοινὴ πίστις καί τό αὐτὸ φρόνημα τῆς ἐφέσεως πρὸς τήν ἀπόκτησιν τῶν ἀγαθῶν τῆς κατὰ χάριν θεώσεως. Καί ἡ Κρήτη τοὺς ὑποδέχθηκε. Ἡ γῆ της θά ἀποτελέσει πλέον τήν ἀσκητικὴν τους παλαίστρα, τὰ σπήλαιά της θά γίνουν τὰ κελλιά τους, οἱ βράχοι της τὰ προσκεφάλαια τους. Στίς ἐρημιές της ἀπογυμνώνονται ἀπὸ τὰ καθέλκοντα στό χῶμα περιττά γιὰ νά ἀποκτήσουν τὰ οὐσιώδη καί ἀληθινά, γιὰ νά ἀναπτύξουν τὰ πνευματικὰ φτερά τους πρὸς τήν ἀνύψωσιν πρὸς τὰ οὐράνια. Ξεχωρίζει ὁ Ἰωάννης ἀνάμεσά τους καί καθίσταται ὁ ἰδιαίτερος μάρτυρας τῆς ἀσκητικῆς πολιτείας τους στήν Κρήτη.

Θαυμάζουμε τὰ θαυμάσια τῆς ἀγγελολογικοῦ ἀσκητικῆς ζωῆς τους ἀλλὰ ἐξιστάμεθα ἀναθεωροῦντες τήν ἐκβασήν της. Τό τέλος τῆς ἐπιγείου πορείας τους, ἡ μακαρία κοίμησίν τους σφραγίζει τήν ἐνότητα τῆς

θεολέκτου συνοδείας τους. Κατά τήν παράδοση, ὅλοι κοιμήθηκαν τήν ἴδια ὥρα, ὅταν ὁ ἐξέχων τῆς συνοδείας Ὁσῖος Ἰωάννης παραδίδει, τοξευθεῖς, τό πνεῦμα στό ἀνήλιο καί ὑγρῶδες σπήλαιο τοῦ Ἀκρωτηρίου. Ἔργο καί τοῦτο τῆς Θείας Πρόνοιας γιά νά φανερώσει ὅτι οἱ Ὁσῖοι Ἀσκητές, οἱ ὁποῖο ἔζησαν σάν νά εἶχαν μιά καρδιά καί μιά ψυχή δέν χωρίστηκαν οὔτε πρὸς στιγμήν κατά τήν ἐπίγεια ἀναστροφή τους. Διότι, ἂν καί γεννήθηκαν σέ διαφορετικούς τόπους, ἂν καί ἔζησαν τήν ἄσκηση μέ διαφορετικά χαρίσματα, ἡ ζωὴ τους εἶχε ὡς κέντρο τόν Ἐκατοστό τῆς χορείας τους, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ κοινὴ αὐτὴ μετάστασή τους πρὸς τήν πόλιν τῶν Πρωτοτόκων, τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ, ζωγραφίζει μιά ὠραία εἰκόνα ἐσχατολογικῆς ἐνότητας, διότι ὁ προσορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι ἡ ἀπομόνωση, ἡ διάλυση καί ὁ ἀφανισμὸς, ἀλλὰ ἡ κοινωνία μέ τόν Θεό καί ἡ κοινωνία τῶν προσώπων ἐν Χριστῷ. Ἐκεῖνοι συμπορεύτηκαν, συμπροσευχήθηκαν, συναγωνίστηκαν, συνέζησαν τήν ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ κοινωνία καί συναναχώρησαν πρὸς τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Τοιοῦτοτρόπως τό μακάριο ἐπίγειο τέλος τους δέν σημειώνει τήν διάλυση καί τό τέλος τῆς ἱερᾶς ἀδελφότητάς τους ἀλλὰ τήν διάβασή τους, τό προσωπικό ἐνός ἐκάστου ἀλλὰ καί ὅλων μαζί Πάσχα· τήν ἐξοδὸ τους ἀπὸ τήν ἐπίγεια κοινωνία στὴν ἀτέρμονη κοινωνία τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Σέ ὅλο τόν ἀγγελότροπο βίον τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου καί τῶν ἐνενήκοντα ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων ἂν ἀναζητήσουμε μιά λέξη πού νά ἐκφράζει τήν σύνοψη τῆς θαυμαστῆς ἐπιγείου ἀναστροφῆς τους, αὐτὴ εἶναι ἡ λέξη ἐνότητα. Ἕνας οἱ ἐνενήκοντα ἐννέα. Πολλὰ πρόσωπα, ἀλλὰ ἓνα φρόνημα. Πολλὲς καρδιές, ἀλλὰ ἓνας πόθος. Πολλοὶ Ἀσκητές, ἀλλὰ ἓνας δρόμος. Πολλὲς φωνές, ἀλλὰ ἓνας ὕμνος καί μιά δοξολογία. Δέν ἦταν ἄνθρωποι ὁμοιόμορφοι. Εἶχαν διαφορετικὲς καταβολές, διαφορετικὲς ἐμπειρίες, διαφορετικὰ χαρίσματα. Ἀλλὰ εἶχαν κάτι ἀσύγκριτα μεγαλύτερο: εἶχαν κοινὸ προσανατολισμὸ πρὸς τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Εἶχαν τόν Ἐκατοστό, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ἐπικεφαλῆς τῆς συνοδείας τους. Αὐτός ἦταν τό κέντρο τους καί ὅταν ὁ Χριστὸς γίνεται τό κοινὸ κέντρο τῆς ζωῆς, τότε οἱ διαφορὲς δέν γίνονται αἰτίες διαιρέσεως. Διότι τήν ἀληθινὴ ἐνότητα δέν τήν χαρακτηρίζει ἡ ὁμοιομορφία ἢ ἡ κυριαρχία τοῦ ἐνός ἢ τῶν λίγων στους ὑπολοίπους ἀλλὰ ἡ δυνατότητα διαφορετικοὶ ἄνθρωποι νά μποροῦν νά συμπορεύονται, νά προσεύχονται ὁ ἓνας γιὰ τόν ἄλλο, νά κάνουν ἔργο τήν ἀποστολικὴ προτροπὴ «ἀλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε», νά μεταμορφώνουν τὰ πολλά «ἐγώ» σέ ἓνα «ἐμεῖς».

Ἀναλογιστεῖτε, πόσο ἀναγκαῖο εἶναι τοῦτο τό μήνυμα τῶν Ὁσίων Πατέρων γιά τήν Ἐκκλησία! Διότι ἡ Ἐκκλησία δέν ζεῖ ἀπὸ τὴν δύναμη καὶ ἐπιβολὴ τῶν προσώπων, ὅποια θέση καί ἂν κατέχουν, ἀλλὰ ἀπὸ τήν

ἀληθινή κοινωνία τῶν προσώπων ἐν Χριστῷ. Δέν εἶναι ἓνας χῶρος ὅπου ὁ καθένας ἔρχεται νά ἀναζητήσῃ τό προσωπικό του συμφέρον, τήν προσωπική του δικαίωσι ἢ τήν προσωπική του προβολή. Εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, μέσα στό ὁποῖο ὁ καθένας καλεῖται νά ἀνακαλύψῃ ὅτι ἡ σωτηρία δέν εἶναι ἀτομική υπόθεση ἢ προσωπικό ἐπίτευγμα καί, ὅτι αὐτή ἐπιτυγχάνεται στή λειτουργία τῶν πολλῶν ὡς μελῶν τοῦ ἑνός σώματος. Γι' αὐτό καί ἡ διχόνοια, οἱ μάχες καί οἱ ἔριδες εἶναι τόσο ἐπώδυνες πληγές γιά τήν ἐκκλησιαστική ζωή. Διότι ἐκεῖ ὅπου κυριαρχεῖ «ἐγώ», στραγγαλίζεται τό «ἐμεῖς». Ἐκεῖ ὅπου ὁ καθένας προσπαθεῖ νά ἐπιβληθεῖ, ἡ κοινωνία τραυματίζεται. Ἐκεῖ ὅπου ὁ ἓνας παύει νά βλέπει στό πρόσωπο τοῦ ἄλλου τόν ἀδελφό, ὁ περί τῆς ἀγάπης κηρυσσόμενος λόγος ἀποβαίνει κενός. Ἡ ἐνότητα, λοιπόν, δέν εἶναι μιά εὐγενική συμβουλή οὔτε μιά ὑψηλή ιδέα. Εἶναι ἀνάγκη πνευματική. Εἶναι προϋπόθεση γνήσιας, αὐθεντικῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς. Εἶναι καρπός ταπεινώσεως, συγχωρήσεως καί ἀγάπης. Εἶναι χάρισμα τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος.

Τοῦτο, λοιπόν, εἶναι καί τό μεγάλο μήνυμα πού οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἀπευθύνουν σήμερα, κατά τόν ἐορτασμό τῆς μνήμης τους. Αὐτοί ἀπομακρύνθηκαν ἀπό τά ἐγκόσμια γιά νά κληρονομήσουν τά οὐράνια. Κατοίκησαν στίς ἐρημιές τῶν βουνῶν τῆς Κρήτης καί τίς ἀνέδειξαν τόπο κοινωνίας· μεταποίησαν τή μοναξιά σέ ἀδελφосύνη καί φανέρωσαν τήν ἀσκήσῃ τους ὡς μαρτυρία ἐνότητας. Μᾶς λένε λοιπόν: Πολλοί, ἀλλά ἓνα. Πολλές καρδιές, ἀλλά ἓνας Χριστός. Διαφορετικές διακονίες καί πλοῦτος χαρισμάτων, ἀλλά ἓνα Σῶμα. Πολλά πρόσωπα ἀδελφῶν, ἀλλά μιά Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ παρακαταθήκη πού μᾶς παραδίδουν. Τό νά ἀκούσουμε τό μήνυμά τους ἀποτελεῖ τήν μεγαλύτερη τιμή πού μποροῦμε νά τοὺς ἀποδώσουμε: ὄχι μόνον νά ἐπικαλούμαστε τήν χάρη τῆς πρεσβείας τους, ἀλλά νά μιμηθοῦμε τό φρόνημά τους· ὄχι μόνον νά ἐορτάζουμε τή μνήμη τους, ἀλλά νά γίνουμε καί ἐμεῖς φορεῖς τῆς ἐνότητος πού αὐτοί ἐβίωσαν.

Θεοφιλέστατοι,

Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἀδελφοί.

Τιμοῦμε σήμερα τόν Ὅσιο Ἰωάννη ἐδῶ, στήν περιοχὴ τῆς ἀσκήσεώς του, στήν ἱερά τούτη Μονή τοῦ Γουβερνέτου. Ἐνα αἰωνόβιο μοναστικό Καθίδρυμα, ἐδῶ ψηλά στό Ἀκρωτήρι τῶν Χανίων, ὅπου ἡ γῆ τῆς Κρήτης συναντᾷ τό πέλαγος καί ὁ οὐρανός φαίνεται νά κατέρχεται γιά νά ἐνωτισθεῖ τίς προσευχές καί τοὺς ὕμνους μας. Στεκόμαστε σέ τόπο ἁγιασμένο, ὁ ὁποῖος δέν ἐπισκέπτεται ἀπλῶς τήν ἱστορία, ἀλλά ἀπό τίς ἀπαρχές τῆς ἱστορικῆς παρουσίας του καί ἐντεῦθεν, ἀπό τόν 16^ο αἰῶνα μέχρι σήμερα, ἔγραψε καί γράφει ἱστορία. Ὡς Πατριαρχική καί

Σταυροπηγιακή Μονή συνδέεται μέ τήν πορεία καί τήν παράδοση τῆς Μητροῦς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καί βαστάζει τό βάρος τῆς παρακαταθήκης αἰώνων, παρακαταθήκης πού ὑπερβαίνει τά ὅρια καιρῶν καί χρόνων. Ἡ ἱστορία τῆς συνδέεται μέ τοὺς μεγάλους ἀγῶνες τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, διότι καί αὐτή, ὅπως ὅλα τά μοναστήρια μας, ὑπῆρξε ὄχι μόνο τόπος ἀσκήσεως καί λατρείας, ἀλλὰ καί προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς παιδείας, καί τῆς διαφύλαξης τῆς αὐτοσυνειδησίας τοῦ Γένους μας. Γνώρισε ἡμέρες ἀκμῆς, ἀλλὰ καί λεηλασίες καί καταστροφές, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν κατόρθωσαν νά καταστρέψουν τή μνήμη καί νά φιμώσουν τήν πνευματική φωνή τῆς. Ἐδῶ κρύβεται καί ἡ ἀληθινή δύναμή τῆς· στό γεγονός ὅτι ἡ ἱστορία τῆς δέν ἀποτελεῖ νεκρό μουσειακό κατάλοιπο, ἀλλὰ ζωντανή πραγματικότητα. Διαβαίνοντας τήν πύλη τῆς δέν εἰσερχόμαστε ἀπλῶς σέ ἓνα ἀρχιτεκτονικό συγκρότημα· εἰσερχόμαστε σέ ἓνα κομμάτι τῆς κρητικῆς ἱστορίας. Πίσω ἀπό τά τείχη τῆς μπορούμε νά ἀναζητήσουμε τοὺς Μοναχοὺς πού ἔζησαν ἐδῶ πατώντας στη γῆ καί ἀτενίζοντας τόν οὐρανό, τοὺς ἀγωνιστές πού ζήτησαν καταφύγιο, τοὺς πιστοὺς ἀνθρώπους πού ἔφθασαν γιά νά βροῦν πνευματική ἀντίληψη καί νά ἀναθέσουν τὴν ἐλπίδα τους στὴν Κυρία τῶν Ἀγγέλων.

Ἀπὸ τὸν 16ον αἰῶνα μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, πέρασαν ἐποχές καί χρόνοι, κατακτητὲς ἦλθαν καί ἔφυγαν, ἐπαναστάσεις ἀνάψαν καί ἔσβησαν, ἡ μιά γενεά διαδέχθηκε τήν ἄλλη. Ἀλλὰ ἡ Μονή Γουβερνέτου παρέμεινε ἐδῶ, λύχνος ἐπὶ τήν λυχνίαν μέσα στίς ἀλλαγές καί τίς καταιγίδες τῶν καιρῶν, ζωντανή παρουσία, δεσμός ἱερός καί καθγιασμένος μεταξύ παρελθόντος καί παρόντος, μάρτυρας τῆς ἱστορίας καί φύλακας ἀκοίμητος μιᾶς παραδόσεως πού πέρασε μέσα ἀπὸ δοκιμασίες καί θυσίες. Ὑπῆρξε χώρος ἀσκήσεως καί προσευχῆς, ἀλλὰ καί χώρος ὅπου διαφυλάχθηκε ἡ μνήμη ὡς πολύτιμος θησαυρός. Δέν ὑπῆρξε ἀπλῶς καταφύγιο, ἀλλὰ ἔγινε σύμβολο. Ὑπῆρξε τόπος ἡσυχίας, ἀλλὰ καί τόπος ὅπου συνηπῆρξε ἡ προσευχή καί ἡ θυσία, ἡ μοναχικὴ ἄσκηση καί ἡ συναντίληψη στίς περιπέτειες τοῦ λαοῦ. Ἡ τιμή, λοιπόν, πού ὀφείλουμε σήμερα στὸ Γουβερνέτο νά μὴν εἶναι μόνον ἡ ἀναφορά στὸ ἔνδοξο καὶ ἁγιασμένο παρελθόν του, ἀλλὰ ἡ συνειδητοποίηση τοῦ χρέους ἀπέναντι στὴν παρακαταθήκη πού παρέδωσαν οἱ προαπελθόντες, τήν ὁποία καλεῖται νά διαφυλάξει ἡ σημερινή συγκροτημένη χαριτωμένη Μοναστικὴ Ἀδελφότητα, ἡ ὁποία φανερώνει στὴν σύγχρονη ἐποχή μας, ἐποχὴ κρίσεως θεσμῶν καί ἀξιῶν, μίᾳ ζῶσα μαρτυρία τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς καί τῆς Ὁρθοδόξου μοναχικῆς παραδόσεως.

Θεοφιλέστατοι,

Ἀγαπητοί Πατέρες καί ἀδελφοί.

Συνεορτάζουμε καί συμπανηγυρίζουμε τή μνήμη τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου μέ τήν νοερά παρουσία τοῦ Ἐπισκόπου τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μονῆς, τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἡμῶν Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, ὁ ὁποῖος τίμησε τήν ἐλαχιστότητά μου ἀναθέτοντάς μου τήν ἐκπροσώπησή του κατά τήν εὐσημο καί λαμπρά τούτη ἡμέρα τῆς πανηγύρεως. Ὑπήκοος στή σεπτή ἐντολή του, πρὸς μέν τούς ἀγαπητούς ἀδελφούς Ἀρχιερεῖς, τόν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου κ. Τίτο καί τόν Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Εὐμενείας καί Καθηγούμενο τῆς ἱερᾶς Μονῆς κ. Εἰρηναῖο μεταφέρω τόν ἀδελφικό ἀσπασμό καί χαιρετισμό του, πρὸς δέ τήν μοναστική Ἀδελφότητα καί τούς εὐλαβεῖς προσκυνητές, ὅλους ἐσᾶς, πού ἦλθατε σήμερα ἐδῶ, ὅχι ἀπλῶς γιά νά συμμετάσχετε καί τιμήσετε μιά πανήγυρη, ἀλλά γιά νά προσκυνήσετε τό τίμιο λείψανο καί ἐκζητήσετε τίς πρεσβεῖες τοῦ τιμωμένου Ἀγίου, τήν πατρική καί πατριαρχική εὐλογία καί εὐχή του.

Οἱ κομιζόμενες ἀπό τήν ἐλαχιστότητά μου εὐχές τοῦ Πατριάρχου μας δέν εἶναι συνήθεις τυπικές ἐόρτιες εὐχές. Ἔρχονται ἀπό τό Φανάριον, τήν ἔδρα τῆς Μητρός Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας καί ἐκφράζουν ὅλη τήν ἀγάπη, τή στοργή καί τήν προσευχητική μέριμνα τοῦ Παναγιωτάτου γιά τά Πατριαρχικά καί Σταυροπηγιακά Καθιδρύματα. Διότι οἱ ἱερές Μονές πού περικοσμοῦνται μέ τήν Πατριαρχική καί Σταυροπηγιακή ἀξία δέν κατέχουν ἀπλῶς ἓνα τιμητικό τίτλο ἢ ἓνα ἱστορικό προνόμιο, διασωζόμενο ἀπό τό παρελθόν, ἀλλά μιά ἰδιαίτερη πνευματική καί κανονική ἀναφορά πρὸς τόν Οἰκουμενικό Θρόνον, ἡ ὁποία φανερῶνει ὅτι αὐτές ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τῆς παραδόσεως καί τῆς διακονίας του. Ἡ μέριμνα δέ τοῦ Παναγιωτάτου γιά αὐτές εἶναι, ὡς ἐκ τούτου, μέριμνα ὅχι μόνο διοικητική, ἀλλά πρῶτιστα πνευματική. Εἶναι ἔγνοια, φροντίδα καί μέριμνα ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στή διατήρηση καί καλλιέργεια τοῦ γνησίου μοναχικοῦ φρονήματος, στήν ἐνίσχυση τῶν μοναστικῶν Ἀδελφοτήτων, στήν προστασία τῆς πνευματικῆς παραδόσεως, στή διαφύλαξη τῶν καθαγιασμένων προνομίων τοῦ Θρόνου, τά ὁποῖα καί οἱ διάφοροι ἀνά τούς αἰῶνες δορυκτῆτορες σεβάστηκαν, ἰδιαίτερα, καί αὐτό πρέπει νά τονιστεῖ, στήν ἐνότητα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος. Ἡ Ἱερά αὐτή Μονή τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Ὑπεραγίας Θεοτόκου, ὡς Πατριαρχικό καί Σταυροπηγιακό καθίδρυμα, ἀποτελεῖ ἓναν τέτοιον ζωντανό κρῖκο ἀνάμεσα στό παρελθόν καί τό παρόν, ἀνάμεσα στήν ἱερά παράδοση καί στή σύγχρονη ἐκκλησιαστική ζωή.

Εἶθε, δι' εὐχῶν τοῦ Παναγιωτάτου Πατριάρχου μας καί διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καί τῶν λοιπόν 98 θεοφόρων Πατέρων, ὁ Κύριος νά χαρίζει στόν Θεοφιλέστατο ἅγιο Καθηγούμενο καί στήν ἐκλεκτή συνοδεία του ὑγεία καί δύναμη, ὑπομονή καί διάκριση καί νά τούς συνοδεύει στήν πορεία τῆς μοναχικῆς ἀφιερώσεώς τους ὥστε «ἐν μιᾷ καρδίᾳ καί ἐνί φρονήματι», μέ ἀγάπη καί ὁμόνοια, νά φυλάσσουν τόν τόπο καί τήν παρακαταθήκη τῶν Ἀγίων πού τόν ἀγίασαν, καθώς καί τῶν ἀπ' αἰώνων Πατέρων πού ἐνταῦθα πορεύτηκαν τόν δρόμο τῆς μοναχικῆς πολιτείας. Γιά νά συνεχίζει ἡ ἱερά Μονή τήν καθαγιασμένη ζωή της καί νά παραμένει τόπος μετανοίας καί προσευχῆς, καταφύγιο καί λιμάνι ψυχῶν, σταθμός πνευματικῆς ἀναψυχῆς γιά κάθε ἄνθρωπο, ὁδοιπόρο τῆς ἐν κόσμῳ ζωῆς.

Εἶθε, ἡ ἀγομένη πανήγυρις νά ἀνανεώσει στά ἐνδότερα τῆ συνείδηση ὅτι ἀνήκουμε στή μία Ἀγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀποτελοῦμε ἓνα σῶμα οἱ πολλοί, μία πνευματική οἰκογένεια. Ὅπως δέ ἡ Σταυροπηγιακή καί Πατριαρχική ἀξία συνδέει τήν ἱερά αὐτή Μονή μέ τόν Οἰκουμενικό Θρόνο, τοιουτοτρόπως ἡ πίστη, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἐν Χριστῷ κοινωνία νά συνδέουν ὅλους ἐμᾶς μεταξύ μας καί ὅλους μαζί μέ τήν Μητέρα Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Γιά νά δοξάζεται τό ὑπερύμνητον ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ χάρις, διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Ἐρημίτου καί τῶν λοιπῶν συνασκητῶν τοῦ Ὁσίων Πατέρων «εἶη μετά πάντων ἡμῶν».